

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Landstthinget.

N° 6.

Tredie Møde.

Løvedagen den 2den Februar.

(Fortf.)

Gik man saa vidt, at Ansvarret for alle efterfølgende Ansvarhavende horifaldt, naar de blot kunde tilveiebringe Dplysning om, at den foregaaende Ansvarhavende, og navnlig Forfatteren, havde hørt hjemme her i Riget paa den Tid, Skriftet udkom, vilde derved aabenbart opstaae en Lacune, som maatte bevirke, at en begaaet Lovovertrædelse ikke sjældent kunde hengaae ustraffet, idet Forfatteren, for at undgaae Straffens ansvar, kunde begive sig ud af Riget, hvortil der netop vilde være desto større Dpfordring, jo større Brøden havde været; og da det af de her omhandlede Lovovertrædelsers Natur følger, at Baatale og Straffens Anvendelse, naar den skal opnaae sit Diemed, maa følge saa hurtigt som muligt ovenpaa Dvertrædelsen, vilde endog en kortere Fraværelse i Almindelighed være tilstræffelig til at tilintetgjøre Straffebestemmelsernes Virksomhed. Dgsaa i flere andre Staters Presselove ere lignende Regler, som de i Udkastet optagne, blevne anseete nødvendige. I den under 20de August 1842 for Norge udkomne Lov om Forbrydelser hedder det saaledes, „at Strafansvaret gaaer over fra Forfatteren paa Udgiveren eller Forlæggeren, og igjen fra disse sidste paa Bogtrykkeren, naar respective Forfatter, Udgiver eller Forlægger ikke har Bopæl i Riget eller der kan findes, og ei heller udenfor Riget i dets Ejeneste er ansat“ (Capitel 25, §§ 1—2): og i den ny preussiske Trykkefrihedslov af 30te Juni d. A. § 12 kræves, for at de efterfølgende Personer skulle fritages for Tiltale, at den Vedkommende skal være indenfor Statens dømmende Magts Omraade (in dem Bereiche der richterlichen Gewalt des Staates.)

At Enhver, der blot er 18 Aar gammel, kan som Udgiver eller Redacteur af Blade og periodiske Skrifter overtage det hele Ansvar for

disse, ligesom for det Skrift, hvortil han selv er Forfatter, maa ansees som en Følge af Grundlovens § 91 i Forbindelse med den ovenfor opstillede Grundsætning, som vist ikke bør opgives, at kun een Person bør kaldes til Ansvar for Skriftets Indhold, og at følgende Tiltalen, saalænge en af de i Ordenen tidligere nævnte Personer Hayes, ikke kan rettes mod Noget af de senere nævnte. Den Modification i dette System, som sees at være gjort i det Udkast til en Lov om Beskyttelse imod Misbrug af Pressen, som i afvigte Aar er forelagt Landdagen i Bayern, i hvis Følge Forlæggeren, og, naar en Saadan ikke eksisterer eller han ikke kan betale, Bogtrykkeren i alle Tilfælde og uafhængigt af deres egen Strafkyld hæfter for de Forfatteren eller Udgiveren af et Skrift idømte Pengestraffe, saavel som for Sagens Omkostninger, mod Regres til de sidstnævnte Personer, kan af den Grund ikke her finde Anvendelse, at det ikke er anseet hensigtsmæssigt hos os at bringe en saadan Forening af Fængsels- og Pengestraffe i Forslag, som efter hiint Lovudkast finder Sted for næsten alle Presseforsæelser, en Combination af Straffe, der, som bekendt, ogsaa finder Sted i Frankrig.

Den ovennævnte Grundsætning, at blot Een bør kaldes til Ansvar for den begaaede Trykkefrihedsforsæelse, gjælder iøvrigt kun med Hensyn til Skriftets Indhold. Ved de saakaldte formelle Presseforsæelser eller Dvertrædelse af de angaaende Bogtrykkerens Navngivelse paa Skriftet m. m. givne Forrifter ville ofte flere Personer kunne blive at tiltale, da den EnesBrøde her kan være uafhængig af den Andens, og tilstræffelig Betyrggelse ikke vilde Hayes, naar Ansvarret kun skal paahvile en Enkelt. Saaledes bliver efter Udkastets § 1 Den, der forhandler et Skrift, hvorpaa Bogtrykkerens Navn og Trykstedet ikke er anført, ligesaa vel at straffe som den skyldige Bogtrykker, da ingen Boghandler bør befatte sig med at for-